

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ "ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ,"

ΕΝΑ δάναξιάτικο πρωΐ, στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου ντὲ Βερσιέ, ἔφτασε ἔνα ξαφνικό τηλεγράφημα ποὺ ἀναστάτωσε ὅλον τὸν κόσμο. Ο βαθύπλυντος πυργοδεσπότης εἶχε προσκαλέσει μερικούς φίλους του ἀπὸ τὸ Παρίσιο για νὰ λάβουν μέρος στὸ κυνήγι τῆς ἀλεπούς ποὺ εἶχε διοργανώσει γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα. Μα τὸ ξαφνικὸ τηλεγράφημα εἶχε μιὰ εἰδῆσι ποὺ τρομοκράτησε τὸν Βερσιέ. "Ενας μυστηριώδης ἄγνωστος, κάποιος ἀσπονδος ἔχθρος του δίχως ἄλλο, τὸν πρειδοποιοῦσε δι τὸ πέθαινε τὸ ψεύδον τῆς ἴδιας ἡμέρας: «Θὰ ἐκδικηθῶ ἀπόψε!...», ἔγραφε στὸ τηλεγράφημα.

Ο μαρκήσιος ντὲ Βερσιέ, μολονότι δὲν ἦταν πειὰ νέος, ἔξακολουθοῦσε ὥστόσο τὴν παληὰ κι' ἄσωτη ζωὴ του καὶ κάθετόσο, ὅταν τὸν κούραζε ἡ τρελλὴ Μονμάρτρη, προσκαλοῦσε τοὺς φίλους του σὲ ὄργιωδη γλέντια ποὺ ἀναστάτων τὸν πύργο του. Οι χωρικοὶ ποὺ καθόντουσαν τριγύρω, ἔθλεπαν μὲ καχύποπτο μάτι αὐτὲς τὶς κραιπάλες τοῦ πυργοδεσπότη καὶ δὲν παρέλειπαν ποτὲ νὰ προσθέσουν, δι τὸν μιλούσαν γι' αὐτόν, πῶς θὰ εἶχε ἔνα τραγικὸ κι' ἀσκημὸ τέλος. Κάποτε μάλιστα, τὴν ώρα ποὺ ὁ μαρκήσιος ντὲ Βερσιέ γύριζε ἀπὸ ἔναν περίπατο στὸ δάσος, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἔνας πυροβολισμὸς κ' ἡ σφαῖρα πέρασε σφυρίζοντας καὶ τοῦ τρύπησε τὸ καπέλλο. Πολλοὶ τότε ἐπίστεψαν δι τὸ ἦταν μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας, μὰ ὁ ἴδιος ὁ Βερσιέ δὲν ἔδωσε καμιὰ σημασία σ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, λέγοντας πῶς ἡ σφαῖρα ἐκείνη ἦταν ἀδέσποτη...

Τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ποὺ ἔφθισε τὸ τηλεγράφημα, στὸν πύργο θρισκόντουσαν ὅλοι οἱ πηρέτες τοῦ μαρκησίου: ὁ Ζερμαίν, ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, ποὺ εἶχε πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία του κ' ἦταν ὁ πιὸ ἔμπιστος ἀπὸ ὅλους, ὁ καμαριέρης, ἔνας μυστηριώδης κάπως ἀνθρωπος, λιγόλογος καὶ σούσαρός, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν μοναξιὰ καὶ τὴν ἡσυχία, ἡ μαγείρισσα, μιὰ ἀγαθὴ καὶ φρόνιμη Νορμανδὴ καὶ ὁ σωφέρ τοῦ Βερσιέ, ἔνας δέρθυμος καὶ ζωηρὸς νέος ποὺ εἶχε ἀπολυθῇ τὴν προηγούμενη ἡμέρα, γιατὶ εἶχε φιλονεικήσει με τὸν Ζερμαίν. Ο καυγᾶς τους αὐτὸς ώστόσο δὲν θὰ εἶχε μεγάλη σημασία, ἀν δ σωφέρ δὲν ἔθγαζε μιὰ στιγμὴ τὸ πιστόλι του καὶ δὲν τὸ στήριζε στὸ στήθος τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου. Κ' ἔτσι, ἵσως νὰ τὸν σκότωνε, ἀν δὲν παρουσιάζοταν ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ὁ μαρκήσιος γιὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ.

"Ἐπίσης, ὅπως ἀναφέραμε, στὸν πύργο ἦταν καλεσμένοι καὶ διάφοροι φίλοι τοῦ Βερσιέ, ποὺ θὰ ἔμεναν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν ὁ γιατρὸς Ρουσέν, μέγας ξενύχτης καὶ μέγας χαρτοπάκης, ὁ Ἐρρίκος Μπωμόν, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ μαρκησίου, ἔνας τρομερὸς κατακτητὴς τῶν γυναικῶν καὶ δημοφιλέστατος θαμῶν στὰ νυχτερινὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης κι' ὁ δικηγόρος Ζουσώ, ἔνας ἔξυπνος καὶ μορφωμένος νέος ποὺ εἶχε εἰδίκευθη στὰ διαζύγια κ' εἶχε μιὰ πολὺ μεγάλη πάντα πελατεία. Ο Βερσιέ ἔδειχνε μιὰ ἔξαιρετική συμπάθεια σ' αὐτὸν τὸν νέο.

Μόλις τώρα ἐλήφθη ἐκεῖνο τὸ ἀπειλητικὸ τηλεγράφημα, ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Βερσιέ συμφώνησαν πῶς ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσουν τὴν ἀστυνομία. Κι' ἀλήθεια ἔστειλαν ἔνα τηλεγράφημα στὸν γειτονικὸ ἀστυνομικὸ σταθμό.

Σὲ λίγο λοιπόν ἔφτασαν στὸν πύργο ἔξη ἀστυνομικοί, ποὺ προέθησαν ἀμέσως σὲ μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ πάρκο καὶ στὰ ὑπόγεια καὶ κατόπιν πήραν τὴν ἀπόφασι νὰ μείνουν ὅλην τὴν νύχτα ἐκεῖ πέρα, μήπως τυχὸν συνέβαινε κανένα τραγικὸ περιστατικό. Οι ἀστυνομικοί εἶχαν τὴν γνώμη δι τὸν κάποιος φασέρ θὰ εἶχε στείλει τὸ τηλεγράφημα. 'Ωστόσο, ἔπρεπε μὲ κά-

θε τρόπο καὶ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο νὰ λάθουν τ' ἀπαραίτητα μέτρα καὶ νὰ προστατεύσουν τὴν ζωὴ τοῦ πυργοδεσπότη.

Κ' ἔτσι, μόλις νύχτωσε, δυὸς ἀπὸ μύτους τοποθετήθηκαν στὸν μεγάλο διάδρομο, ἀπ' ὅπου μπορούσαν νὰ προσέχουν τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος τοῦ Βερσιέ καθὼς καὶ τίς πόρτες τῶν δωματίων στὰ ὅποια ἔμεναν οἱ καλεσμένοι του. Δυὸς ἄλλοι τοποθετήθηκαν στὸν κῆπο, στὴν εἰσόδο τοῦ πύργου κι' ἀκριβῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ κοιτῶνος του. Τέλος, οἱ δυὸς ἄλλοι ἀνέλαβαν νὰ φυλάξουν στὸ πίσω μέρος τοῦ κήπου, ὅπου θρισκόντουσαν τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ δεῖπνο, στὴν μεγαλη τραπέζαρι, εἶχε μιὰ ἀτμόσφαιρα νευρικότητος καὶ ἀγωνίας. "Οταν μάλιστα ὁ μαρκήσιος Βερσιέ ἔζήτησε τὴν ὄδεια ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του νὰ ἀπυσυρθῇ στὸ δωμάτιο του, ὁ δικηγόρος Ρουσώ χλώμιασε καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμα λίγο μαζύ τους. Μὰ ὁ πυργοδεσπότης δὲν θέλησε νὰ φανῇ δειλός ατὰ μάτια τῶν φίλων του καὶ μ' ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο τοὺς καληνύχτισε καὶ θγήκε στὸν διάδρομο, ὅπου φύλαγαν οἱ δυὸς ἀστυνομικοί. 'Ο ἀνηψιὸς του ὅμως ὁ Ἐρρίκος Μπωμόν, δὲν θέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνο. Σηκώθηκε λοιπὸν κι' αὐτός, πέρασε μαζύ του μπροστά ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, μπήκε πρῶτος στὸν κοιτῶνα τοῦ θείου του μὲ τὸν σκοπό, ὅπως εἶχε πει στὴν τραπέζαρι, νὰ θεσαιωθῇ ἀν ἦταν καὶ κλεισμένο τὸ παράθυρο τοῦ κοιτῶνος καὶ γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν Βερσιέ.

"Οταν κατόπιν θγήκε ἀπὸ τὸν κοιτῶνα, πέρασε πάλι μπροστά ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, κατέβηκε στὸ γκαράζ, πῆρε τὸ αὐτοκίνητό του καὶ περνῶντας κοντὰ ἀπὸ τοὺς δυὸς ἀστυνομικούς ποὺ φύλαγαν τὴν ἔξοδο, τοὺς καληνύχτισε, λέγοντάς τους μ' ἔνα χαμόγελο δι τὸ ἐπήγανε νὰ πιῇ μιὰ μποτίλια σαμπάνια στὴ Μονμάρτρη, ὅπως ἔκανε κάθε θράδυ.

"Οταν τὸ πρωὶ γύρισε ὁ Ἐρρίκος Μπωμόν, ἔτρεξε ἀμέσως νὰ ξυπνήσῃ τὸν θείο του. Μόλις ὅμως μπήκε μέσα στὸν κοιτῶνα, ἔβαλε τὶς φωνές. "Ενα φρικιαστικὸ θέαμα εἶχε παρουσιασθῆ μπροστά στὰ μάτια του. 'Ο μαρκήσιος ντὲ Βερσιέ ἦταν νεκρός, νέ μιὰ πολυθρόνα, μπρὸς στὸ γραφεῖο του, μὲ μιὰ μαχαιριά ἀνάμεσα στὴν ράχη.

Τὸ πτῶμα του ἦταν παγωμένο καὶ κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς τοῦ γιατροῦ Ρουσέν, ὁ μαρκήσιος εἶχε δολοφονηθῆ τὴν νύχτα, κατὰ τὶς δώδεκα ἡ ὥρα. Μέσα στὸ δωμάτιο του νεκροῦ ἔβασιλευε ἀπόλυτη τάξις. Τὸ μόνο ποὺ ἔποροῦσε κανεὶς νὰ προσέξῃ ἦταν δι τὸ μιὰ λάμπτικης νύχτας ἦταν τοποθετημένη ἐπάνω στὸ ἔπιπλο τοῦ γραμμοφόνου. Μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ λεπτομέρεια δίχως σημασία.

Οι ἀστυνομικοί δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμιὰ ἔξηγησι σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Ποιὸς εἶχε δολοφονήσει ἀρά γε τὸν Βερσιέ; 'Απὸ ποὺ εἶχε μπει; 'Απὸ ποὺ πάλι εἶχε φύγει; Τόσο στὸν διάδρομο ὅσο καὶ στὸν κῆπο φύλαγαν ἀγρυπνα ὅλοι τὴν νύχτα ἀπὸ δυὸς ἀστυνομικοί! 'Ο γιατρὸς Ρουσέν, σκυνδαλισμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ τηλεφωνήσῃ στὴν Γενικὴ Ασφάλεια τοῦ Παρισιοῦ, κ' ἔτσι ὑστέρη ἀπὸ λίγο ἔφτασε στὸν πύργο ὁ περίφημος ἀστυνόμος Μαιγκρέ.

'Ο Μαιγκρέ ὑπέβαλε σὲ μιὰ διεξονυχιστικὴ ἀνάκριση ὅλους τοὺς ὑπηρέτες, ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ
(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ο Βερσιέ ἦταν νεκρός σὲ μιὰ πολυθρόνα μπρὸς στὸ γραφεῖο του.

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΜΙΑ ΨΥΧΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

ξαιρῶ ἔδω τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεοῦ. μιλῶ μόνο γιὰ κείνους ποὺ ζούν μέσα σ' ἐνα κοινωνικὸ πλαισιο. Βλέπετε λοιπὸν ότι τὸ ζήτημα τῆς ψυχρότητος μιᾶς γυναικας δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό. Τι ψυχρές γυναικες αισιονονται τὸν ερωτα περισσότερο μὲ τὸ πνεύμα. Ινωνται ουμως κι' αὐτές θερμές, ὅπως ὅλες ἡ ἐρωτευμένες γυναικες, μόνο ὅταν ἀγαπήσουν ἀληθινὰ ἔναν ἄνδρα. Μπορῶ δ' ἐπ' αὐτοῦ νὰ σᾶς φέρω ἔνα παράδειγμα ἀπ' τὴ ζωὴ μου. Δέν είμαι μιὰ ψυχρὴ γυναικα, ὅπως μὲ νομίζουν γιατὶ καμμικ ἄλλη ἵσως δὲν ἀγάπησε μὲ περισσότερο πάθος εναν ἄνορα, δσο ἐγὼ τὸν Μάουριτς Στιλερ, τὸν Σουηδὸ σκηνοθέτη, ποὺ μὲ ἀνεκάλυψε καὶ μὲ ἀνέδειξε. Αὐτὸς μεταμόρφωσε τὴ ζωὴ μου κι' αὐτὸς μ' ἔκανε ὅτι ἥθελε στὰ χέρια του. Μὰ ἦταν μιὰ μεγαλοφυῖα καὶ διπλῶς ὅλες ἡ μεγαλοφυίες, ἥταν ἐκκεντρικός, ἀκατανόητος, ἔξαιρετικός. Ήσσος φορές ἐτρόμαζα προστά του. Ηστὲ δὲν μπορούσα νὰ φθάσω ὡς τὸ βάθος μιᾶς ιδέας του καὶ ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ἔνα αἰσθημά του, μιὰ συγκίνησι του' ἔνα ὄνειρό του. Ήταν μιὰ κορυφὴ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τὴν φθάσῃ κανεὶς κ' ἔνυς ἡλιος ποὺ ἐτύφλωνε. "Οταν πέθανε λοιπὸν, ἔνυιωσα σκληρὰ πως είχα χάσει τὸν ἀνθρωπο ποὺ γέμιζε καὶ δικαιολογούσε τὴν ζωὴ μου. Απὸ τότε δὲ κανεὶς αλλος ἄνορας δὲν μπόρεσε νὰ τάρη τὴν θέση του Μάουριτς Στιλερ στὴν καρδιά μου. Δέν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό, μὰ οὔτε κ' οἱ ανδρες. Ή μοίρα μου μ' ἔρριζε μιὰ ημέρα μπρωστα σὲ μιὰ μεγαλοφυῖα. Κι' ὅταν κανεὶς συνήθισε νὰ ζῇ με τὸ φῶς του ἡλιου, πολὺ δύσκολα μπορει νὰ ίκανοιοιθῇ με τὸ ἡλεκτρικό. Δέν ζητῶ λοιπὸν ἀπὸ τὴ ζωὴ μικρούς κ' ἐφήμερους ἐρωτες. Ήσσοι μιού προσφέρουν τέτοια αἰσθήματα; Εἰλικρινῶς, γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλά αὐτό; Ἐκείνο ποὺ ἐπιθυμῶ καὶ ὄνειρομαι εἶναι μεγάλο πάθος ποὺ μᾶς ἀλλάζει τὴ ζωὴ. Εμαθα νὰ ἐπιθυμῶ τὸ απόλυτο κι' ὅχι τὸ λίγο ἡ τὸ ίκανοιοιητικό. "Οποιος θέλει νὰ καταλάβῃ τὶ θά πη ζωὴ καὶ ἔρως πρέπει νὰ είνε ἀπληστος σ' ὅλα τὰ ζητήματα. Ιι ήμιμετρι δεν μᾶς δίνουν πάντοτε παρὰ τὴν αὐταπάτη εκείνου ποὺ ἐπιθυμοῦμε. Δέν είμαι λοιπὸν μιὰ ψυχρὴ γυναικα! Κι' οὔτε πρέπει κανεὶς νὰ νομίζῃ πῶς εἶναι ψυχρότης ἡ ἀναμονή μου. Γιατὶ χρόνια τώρα περιμενω τὸν ἄνορα που θὰ μὲ κάνῃ πάλι ν' ἀγαπήσω μὲ πάθος καὶ νὰ χαρῶ τὴν ζωὴ ἔντονα σ' ολες τὶς ἐκόλωσεις της. Οι μικροὶ ἐρωτες, ἡ ἐφήμερες περιπτέτειες δὲν πιάζουν κανένα ρόλο στὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀσήμαντα περιστατικα ποὺ ξεχνιοῦνται πολὺ εὔκολα. "Εγὼ τούλαχιστον δὲν θρίσκω καμμιὰ τέρψι σ' αὐτές τὶς κωμωδίες, γιατὶ ἐπιθυμῶ πάντα τὰ μεγάλα πάθη που μᾶς συγκλονίζουν.

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 9)

γιὰ πάντα: Τι θέλεις ἔδω ποὺ ἥρθες;... Τὴ γυναικα σου;... Λιγά ἀργά, πειά!... Μοῦ ἀνήκει, μὲ τὴν ψυχὴ της καὶ μὲ τὸ κορμή της, καὶ θὰ ζήσῃ στὸ ἔξης μαζύ μου...

— Βρωμιάρη! ούρλιασε ὁ κ. X.

Καὶ θάζοντας τὸ χέρι του στὴν τοέπη του, ἔθγαλε ἔνα πεπειστρόφο, μὲ τὸ δόπιο σημάδεψε κατάστηθυ τὸν Σάνκαμ.

Ἐκείνος, αναπηδῶντας χλωμός, εκανε να φυλαχθῇ. Ηαρεύς θμως, ἔνας πυροβολισμὸς αντίχησε ἀπ' τὸ μισοάνοιγμα τῆς πόρτας... ἔνας δεύτερος πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, τὴν ίδια ακριβῶς στιγμή, ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ πρώην ύπολοχαγοῦ μου... καὶ τρεῖς σπαρυχτικὲς καὶ σύγχρονες κραυγές πόνου ἔσχισαν τὸν ἀέρα, ἔνω τρια αίματόφυρτα κορμιὰ ἄρχισαν νὰ σπαράζουν στὸ πάτωμα χάμω: τὰ κορμιὰ τοῦ Σάνκαμ, τοῦ ύπολοχαγοῦ μου καὶ τῆς γυναικας του "Ἐλλεν!"

Μαί, ή Μοίρα θέλησε νὰ παίξῃ ἔνα σκληρὸ παιγνίδι εἰς θάρρος τῶν τριῶν αὐτῶν θυμάτων της: "Η "Ἐλλεν, μετανοιωμένη ουφαλῶς γιὰ τὸ ἀμαρτωλὸ διάθημά της, κάτι ὑποψιάστηκε μόλις εἶδε τὸν ἔραστή της νὰ φεύγῃ ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ πηγαίνῃ στὸν ξενῶνα τοῦ ἀεροδρομίου. Τὸν παρακολούθησε κρυφά. Ακούσε τὸν διάλογο μεταξὺ τοῦ ουζύγου της καὶ τοῦ Σάνκαμ. Εἶδε τὸν ουζυγό της, νὰ σημαδεύῃ τὸν Σάνκαμ. Καὶ πρόκατε νὰ πυροβολήσῃ πρωτη, γιὰ νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τὶς ουνέπειες τοῦ νόμου κι' ὅχι δ' ἀνεύθυνος σύζυγός της!

Αλλὰ ή σφαῖρα τοῦ περιστρόφου της, τρυπῶντας τὸν λαιμὸ τοῦ ἔραστον πέρα-πέρα, θρήκε κατόπιν τὸν ουζυγό της κατάστηθα, καὶ τὸν ξάπλωσε στὸ πάτωμα ἀναίσθητο. "Επίσης ή σφαῖρα τοῦ ουζύγου, τρυπῶντας τὸν ἀριστερὸ δῶμο τοῦ Σάνκαμ θρήκε κατόπιν τὴν "Ἐλλεν στὸν λαιμό καὶ τῆς ἔσχισε φρικιαστικὰ τὸ λαρύγγι. "Εγινε δὲ τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ δυστύχημα, γιατὶ Σάνκαμ — δρθιος στὴ μέση τοῦ μικροῦ ἔκείνου δωματίου — ορισκόταν ἐπίσης ἀκριβῶς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ συζύγους! "Εμπήξα τὶς φωνές, σὰν τρελλός. "Αλλὰ δσο νὰ τρέξουν σὲ οὐθεῖα, ή αίμορραγία εἶχε τελειώσει πειά τὸ ἔργο της. Τὰ τρία κορμιά είχαν μεταμορφωθῆ σὲ τρία πτώματα ψυχρά, ἀψυχα.

ΕΝΑΣ ΔΙΣΚΟΣ ΤΟΥ "ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΕ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 38)

θύματος κ' ὅστερα κλειστήκε μεσα στὸν κοιτῶνα τοῦ νεκροῦ. Εκεὶ μεσινέ μια ολοκληρη ὥρα. "Οταν θγήκε τέλος, εἶχε έια πιραζενο χαμογελο. Ήρυχωρήσε στὴ θεραντα, ὅπου ἦταν συγκενιρωμένοι οι φίλοι του τραγικου θερσιὲ καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, πέρασε με μιὰ ἀστραπιαία ταχύτητα τὶς χειροπέδες στον 'Ερρίκο Μπωμον!..."

— "Ευπνο «κόλπο»! τοῦ εἶπε κατόπιν μὲ μιὰ πονηρὴ ἔκφρασι στὰ μάτια. Δυστυχώς θμως ξεχάσατε νὰ θάλετε μιὰ θερινα στὸ γραμμόφωνο!..."

Οι φίλοι του θερσιὲ τὰ έχασαν καὶ κύτταξαν τὸν 'Ερρίκο Μπωμον, κατάπληκτοι. Έκεινος, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ, μὰ μόλις ἀντίκρυσε τὸ άουσωτητικά μάτια του Μαϊγκρέ, έσκυψε τὸ κεφάλι, γιατὶ κατάλασε πως καθε προσποιητή διαμαρτυρίας ἦταν περιττη.

— "Ε, ναι, έκανε, δμολογῷ ὅτι έχασα τὸ παιγνίδι. "Ο Μαϊγκρέ τότε τὸν παρέδωσε υιούς ἀστυνομικοὺς καὶ γυρίζοντας τηρός τοὺς σαστιομενοὺς φίλους τοῦ μαρκησίου, τοὺς ειπε μὲ τὸ ιδιο ειρωνικο χαμόγελο:

— Κύριοι, δὲν εχω νὰ υιωσω πιλλές ἐπηγησεις γιὰ τὸ μιστήριο αυτοῦ του εγκληματος. Τοῦροφόνος τοῦ μαρκησίου είναι ο ἀνεψιος του, ο 'Ερρίκος, ο μόνος. Αὐτὸς εἶναι δ μόνος αινθρωπος που μηήκε οινο κοιτωνα του θερσιέ. Κι' αυτος τὸν υιοφόνησε κ υιερα εανασυγηκε κ' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρισι, γιὰ τη οημιυργηση ενα αλλοθι!..."

— Μά πως! εκανε ο γιατρος Ρουσέν. Οι ἀστυφύλακες έθλεπαν τὴν σκια του θεροιε στὸ παράθυρο ὡς τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!...

— Ήαι! του ἀπάντησε δ μαϊγκρέ. "Εθλεπαν μιὰ σκιά, ὅχι δημως τὴ σκια του υιωματος. "Ο μπωμὸν είναι πολὺ έξυπνος!... Ακουστε πως ανακαλυψα τον δυλοφόνο... Τὸ πρῶτο πραγμα ποὺ μ' εσκανδάλισε μεσα στὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ ἐπιπλο του γραμμόφωνου. Ειχε ενα διοσκο του «Μεφιστόφελε», χωρὶς ωστοσο να έχη θελον, ηταν κανονισμένο στὸν πιὸ ἀργὸ ρυθμό του κ' ειχε ακριβώς στο πισω μέρος του δισκου μιὰ λαμπα της νυκτός ούτα δλα ηταν μιὰ πρώτης τάξεως σκηνοθεσία. Μα δεν θα ἐλεγα τίποτε αν δ οισκος του «Μεφιστόφελε» δὲν είχε μιὰ θατεια χαραματια στὴν ακρη... "Ε, λοιπὸν σ' αὐτὴν τὴν χαραματια, δ μπωμὸν είχε χωσει ενα χαρτονένιο ἀνθρωπάκι ποὺ περιεστρέφετο αργα-αργα μαζύ μὲ τον δεκο καὶ καθώς περνοῦσε μπροστα ἀπὸ την λάμπα, έρριχνε τὴ σκια του ἀπάνω στὸ λινὸ παραπέτασμα. Αύτο τὸ γύρισμα κράτησε μιὰ δλόκληρη ὥρα, δσο ηταν κουρνισμένο τὸ μεγάλο γραμμόφωνο... "Επειτα, ή σκα έπαψε να περνάτ μπροστα ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔτοι οι αστινομικοι ἐπίστεψαν ὅτι δ θεροιε είχε τέλος κοιμηθῆ... Τὸ πρῶι, μόλις δ μπωμὸν μηήκε στὸν κοιτῶνα του θείου του, έσπευσε νὰ έξαφανίσῃ ἀπὸ τὸ δισκο του «Μεφιστόφελε» τὸ χαρτονένιο ἀνθρωπάκι, κ' ἔτοι τὸ έγκλημα θυθίστηκε στὸ πιὸ ζοφερὸ μιστήριο!..."

"Ο Μαϊγκρέ κατόπιν χαιρέτησε τοὺς καλεσμένους τοῦ πύργου καὶ γύρισε στὸ Παρίσι. "Έκει ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ ὅτι δ μπωμὸν είχε δολοφονησει τὸν θείο του γιὰ νὰ τὸν κληρονομήσῃ. Ηεριτο είναι νὰ ἀναφέρη κανεὶς ὅτι τὸ έγκλημα είχε γίνει ὅπως ακριβῶς τὸ εἶχε περιγράψει δ δαιμόνιος Μαϊγκρέ.

ZΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΘΛΗΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29).

τὴν ζωὴ του 'Απόλλωνος, είναι τὸ ἀκόλουθο:

"Ενα θράδυ, δ 'Απόλλων πήρε μερικοὺς φίλους του καὶ πήγανε μαζύ στὸ ιπποδρόμιο του Νεϊγύ, ὅπου ή γυναικα του έκανε ἔνα νούμερο θηριοδαμαστρίας. 'Ο αθλητής ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὸν νυχτερινὸ αὐτὸν περίπατο ὅχι θέσαια, ἐπειδὴ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξαναδῇ τὴν σύζυγό του, ἀλλ' ἐπειδὴ ἥθελε νὰ δῶσῃ ἔνα «καλὸ μάθημα» στὴν περίφημη τίγρη Σαΐδα, ή δποια είχε γρατσουνίσει πρὸ ήμερων τὴν κορια 'Απόλλωνος στὸ χέρι.

"Οταν ή παρέα ἔφτασε στὸ ιπποδρόμιο, ή παράστασις είχε τελειώσει ἀπὸ πολλήν ὥρα. Αύτο ἀκριβῶς ήθελε καὶ δ 'Απόλλων. Πήγε καὶ θρήκε τὸν φύλακα, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ μεταφέρῃ τὴν Σαΐδα στὸν κλωσό της.